

nogen saa overhængende Fare, i hvert Fald for, at det er nær forestaaende, tror jeg ikke, og at det ærede Medlem i saa stærke Ord skal advare imod at følge den rebelste Ordfører, er ganske overflødig; det tilsigtes slet ikke. — Ja, jeg skal være naadig mod mine ærede Kolleger; (Afbrydelse: bliv kun ved, det haster ikke) nej der er ingen Mening i at blive ved til ud paa Aftenen, og jeg skal straks slutte. Jeg vil endnu kun med et Par Ord vende mig til det berettigede Indlæg i Sagen, som blev fremført af det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard). Jeg begyndte dermed, og jeg vil sige et Par Ord endnu derom. Det ærede Medlem fremhævede som et væsentligt Moment — hvad det er — dette overhovedet at saa en Lov. Jeg indrømmer, at denne Side af den store Sags Betydning har været lidt stedmoderligt behandlet under den Debat, der har fundet Sted i det Par Dage, Sagen har ligget for til anden Behandling, og jeg erkender derfor, at den Paamindelse, det ærede Medlem kom med, var paa sin Plads. Jeg vil dertil svare, at jeg for mit Vedkommende vil gaa meget vidt i Indrømmelser for at komme til et Resultat, saa snart der er Udseende til, at et Resultat kan naas, men jeg maa med det samme sige Tingets ærede Medlemmer, at det kun er i det lille Stykke af denne Samling, som vi ere komne over, at en saadan Udseende har været at skimte, thi lige indtil Slutningen af forrige Samling, hvad der jo er bevist ved det store Bilag C., indeholdende Betænkninger fra i Fjor, var Udseendet saare mørk. Mindretallets Stilling var, som man vil se af dets Betænkning, omtrent identisk med Ministerens Stilling til Sagen, man kunde jo heller ikke vente, at Mindretallet vilde gaa synderlig længere, end hvad Ministeren vilde, og denne Mindretallets Stilling har lige til Slutningen af forrige Samling været saa afvisende, at de i Betænkningen i Fjor ikke sagde andet, end at Flertallets Forslag ikke duede, var saa ravgalt, at man aldrig havde set noget lignende ved nogen dansk Jærnbane, men uden selv at stille noget som helst postivt op. Jeg erkender, at det, der er fremkommet fra Mindretallet i Aar, er et meget betydeligt Fremskridt fra det tidligere negative Standpunkt, saa betydeligt, at jeg vil erklære, at der er en Mulighed for, at Mindretallet og Flertal kunne enes. Hvis det blot er muligt at enes om Formen for den øverste Administrations Ordning, hvis det blot er muligt at enes om den Del af Organisationen, saa tror jeg ikke, at der er noget synderligt eller væsentligt til Hinder for, at

Flertal og Mindretal kunne enes, og det kan gerne være at jeg tør antage, at det samme er Tilfældet med den højtærede Minister. Hvis det blot lykkes at komme ud over dette Kardinalpunkt, hvorledes den øverste Administration skal ordnes, tvivler jeg ikke om, at man med god Vilje fra alle Sider ogsaa kan komme til en Lov, men jeg ser endnu ikke, hvorledes man skal komme ud over dette Punkt. Saa længe Mindretallet og Ministeren staa fast paa dette, at det Flertallet vil, er en revolutionær Omvæltning, saa længe er der ikke Spor af Mulighed, ikke Spor af Sandsynlighed for mig til at øjne en Udvej. Først naar de Herrer i Mindretallet og den højtærede Minister ville indrømme, hvad der ikke kan bestrides, at det vi ville — om det er lykkes os i mere eller mindre Grad, skal jeg ikke afgøre — ikke er andet end at gaa tilbage til den Ordning, det Administrationsystem, der forelaa indtil 1885, ser jeg en Mulighed, men saa længe den højtærede Minister og det ærede Mindretal ville bestride, at Flertallets Forslag sigte paa dette, ser jeg ikke, hvor Muligheden skulde være for at komme til en Forstaaelse paa dette Punkt. Imidlertid Sagen er af en saa overordentlig Bigtighed og af saa uhyre økonomisk Interesse for Folk og Land, at jeg intet hellere vilde, end at denne Sag kunde vinde Fremgang. Jeg ser ikke, at der er andet, der i Øjeblikket kan give den et lille Skub fremad, end hvis det høje Ting vil gaa med Flertallet og vedtage dets Forslag. Flertallet vil da sikkert med stor Kedebonhed benytte enhver Mulighed, hvis en saadan aabnes mellem Anden og tredje Behandling, til at forfølge en Overenskomst, som kan føre til et Resultat, men jeg gentager, jeg forstaar ikke, hvorledes denne Mulighed skal komme til Stede, hvis Ministeren og Mindretallet vedblivende ville holde paa, at det Flertallet vil, er en Slags revolutionær Handling paa dette saare vigtige Omraade.

Indeurigsministeren (Ingerslev): En revolutionær Handling er et haardt Udtryk, som det ærede Medlem brugte, men jeg har ikke benyttet det, og det er ganske ufornødent at gaa saa højt til Vejs. (Ordføreren [N. Andersen]: En Omvæltning!) Ja, jeg tvivler ikke paa, at den ærede Ordfører tænker sig, at det, han foreslaar, er at gaa tilbage til det gamle, men det er det ikke. (Ordføreren: [N. Andersen]: Hvad er Forfællingen?) Ja, det kunne vi senere komme ind paa. Den ærede Ordfører vil, hvis Loven skal igennem, komme til at give det Bestyrelsesapparat, som er nødvendigt. Jeg skal ikke komme ind paa de videre Antydninger om